

den klareste Dag, havde udvalgt et Menneske som Tyge til Fører for et kristent Folk i dets Kamp for Frihed og Retfærdighed. En Frafalden, en Vellystning. Paa sine Knæ havde han bedt Gud om at oplyse ham.

Pludselig hørtes der Musik henne i Gaden. En demokratisk Vælgerforening trak i Procession gennem Byen paa Vej til den folkelige Forsamlingsbygning, hvor Sejren skulde fejres med en Fest.

Jørgen Skolelærer vilde rejse sig for at gaa til Vinduet; men da han saa, at Broderen ikke rørte sig, blev ogsaa han siddende. Toget kom nærmere. Messinglarmen klang mod Ruderne. Det var en Fædrelandssang der blev spillet, og mange af Følget sang begejstret med.

»De Folk er nok allerede bleven fulde,« bemærkede Kancelliraaden bøjet over sine Papirer.

Da Toget naaede udfor Huset, raabte en af Deltagerne demonstrativt:

»Leve Tyge Enslev!«

Og øjeblikkeligt svarede Folkemængden med et rungende Hurra.

Jørgen Skolelærer skottede frygtsomt over til sin Broder. Men ved Synet af dennes hvide, fortrukne Ansigt tog han Blikket til sig og slog det skamfuldt ned.

»Ser jeg selv saadan ud?« tænkte han.

Han havde endnu denne sidste Nat ligget paa sine Knæ og anraabt Gud om dog at afvende For-